

[Gade]

Det sidste, jeg vil hæfte mig ved, er spørgsmålet, om det danske memorandum er opfyldt. På ét område er det danske memorandum overhovedet ikke opfyldt. Det danske memorandum sagde nej til et forsvarspolitisk samarbejde, men vi står altså med en traktat, hvor man går i gang med at diskutere forsvarspolitik, kobler os til Vestunionen og i virkeligheden sætter kurs en helt anden vej. Min konklusion er, at unionsaftalens indhold afviger fra vigtige dele af memorandummet og afspejler, at der ikke blev gjort en maksimal dansk indsats for at nå en række af de mål.

For SF er hovedargumentet for at sige nej, at demokratiet kommer i skammekrogen. Det bliver vanskeligere at kontrollere beslutningstagerne, beslutningerne flyttes længere væk, og det vil tanken om et nærhedsprincip ikke dæmme op for.

Mit svar til hr. Niels Helveg Petersen er selvfølgelig, at når vi ikke forpligtes af Unionen og de centraliseringstiltag, der ligger i en ØMU og et forsvarssamarbejde, og så oven i købet satser på forbedringer af demokratiet, vil vi være nået ganske langt.

Det er rigtigt, at SF har spillet ud med et forslag til, hvad der skal ske efter et nej. Vi mener, at der vil opstå en ny situation i hele forhandlingsforløbet. Der er jo usikkerhed mange steder. Det vil afspejle sig i debatten i de andre nordiske lande; også i Sverige, Norge og Finland er der i befolkningerne en stigende modstand imod EF-Unionen, og et dansk nej vil give de nordiske lande en ny chance for at diskutere, hvordan et fremtidigt europæisk samarbejde skal strikkes sammen. Det vil også give chancen for at sætte dagsordenen for et mere åbent europæisk samarbejde. Og så vil vi ved en genforhandling få chancen for at rejse kravet om mere demokrati, åbne ministerrådsmøder, ret til at stille forslag i de nationale parlamenter, hvilket vil give mulighed for at forhandle sikrere miljøfremskridt og bedre miljøparagraffer end det makværk eller det kinesiske beslutningsæskesystem, som det bliver kaldt af eksperter.

Hr. Duetoft spurgte mig om SF's forhandlingsudspil, om det er sådan, at SF's forhandlingsudspil blokerer for alt. Jeg skal sige, at efter SF's opfattelse er Unionstraktaten borte – klart nok. Men det er på den anden side klart, at skal vi have retten til at bruge enstemmighed

i Traktaten, må vi også acceptere, at det kan være, at de andre lande vil lave noget, og vi må så sige, at det synes vi ikke de skal gøre, men hvis de vil lave en aftale om Den Økonomiske og Monetære Union, kan vi ikke hindre dem. Vi må så sige, at det må de lave ved siden af som en traktat; det er der jo også fortilfælde for.

(Kort bemærkning).

Bjørn Westh (S):

Ved tidligere debatter har SF understreget, at der skete fremskridt på miljøområdet, og det gør der jo unægtelig også med denne traktat. SF er blevet bekymret over, at man nu skal til at sige nej til disse fremskridt, og derfor prøver man at bagatellisere dem. Hr. Gade gør det her i dag ved at sige, at der er svaret svagt, og at der er svaret dårligt på de spørgsmål, der har været stillet til dette her.

I SF's genforhandlingspapir siger man bl.a., at nu skal vi have mulighed for at indføre en kunstgødningssafgift. Det er det, SF vil gå ned og sige. Men der er svaret helt præcist fra Udenrigsministeriet side, at det er netop en af de muligheder, man får med denne traktat.

Når hr. Gade siger, at det, der bliver tilbage af miljøpolitikken, ikke er så meget, fordi det indre marked huserer jo, er det mærkeligt at høre hr. Gade samtidig sige: Vi bliver i EF, vi bliver i det indre marked. Men det, der sker med social dumping, det, der sker med miljøpolitikken, det, der sker med forbedringer på det demokratiske underskud, siger vi nej til, men vi lover befolkningen, vi skal nok blive i det indre marked, hvor der ikke tages de hensyn, som der gøres de andre steder.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg kan sådan set gå videre dér, hvor hr. Bjørn Westh slap; for det var nøjagtig de samme første bemærkninger, jeg havde til hr. Gade. Men det, jeg så gerne yderligere vil sige til hr. Gade, er: Er miljøbeskyttelsen i Maastrichttraktaten ikke bedre end den eksisterende miljøbeskyttelse? Det er sådan set det, det handler om. Er det et skridt i den rigtige retning, eller er det ikke et skridt i den rigtige retning? Vi kan godt være enige om, at det nok ikke er et tilstrækkeligt stort skridt. Det er det